

Raamatunkäännös: KR 1933/38

JÄSENNYS: 1. USKO VAI USKONTO? 2. STRESSI 3. JUMALAN VALINTA JA TEKO, EI
IHMISEN 4.
VANHURSKAUTTAMINEN JA PYHITYS

5. USKOVAN PYHYYS ON KOKONAAN JEESUKSEN PYHYTTÄ

6. PYHITYS KAHESSA MERKITYKSESSÄ

7. KRISTITTY MAAILMASSA

1. USKO VAI USKONTO?

Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!
"Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa"
, kirjoittaa heprealaiskirjeen kirjoittaja Pyhän Hengen johdattamana. (Hebr. 12:14) Mitä on ja tarkoittaa tämä pyhitys, jota ilman ei pääse taivaaseen - sinne uuteen paratiisiin - katselemaan ja ikuisesti palvomaan Teurastettua Karitsaa?

Jotkut ovat kristinuskon historiassa opettaneet, että tässä mainittu pelastuksen ehtona oleva pyhitys on ihmisen omaa onnistunutta kilvoittelua ja menestyksellistä synnin pois laittamista elämästä. On jopa sanottu, että oikea Pyhän Hengen täyttämä uudestisyntynyt uskova onnistuu tässä kilvoittelussa niin, että hän pääsee kokonaan irti synnin tekemisestä. Tällaiset pyhät ihmiset pääsevät taivaaseen, muut ovat hengettämiä (Hengettämiä!) nimikristittyjä, jotka eivät ole ottaneet kristinuskoa riittävän vakavasti, vaan joutavatkin ulkokultaisina tuomittaviksi.

Mitä vastaamme tällaiseen ns. pyhityskristilliseen opetukseen? Ensimmäiseksi vedämme rajan sanojen 'kristinuskko' ja toisaalta 'uskonto' välille. Menneinä vuosikymmeninä moni suomalainen ei ole kyennyt erottamaan näitä toisilleen vastakkaisia ja toisensa pois sulkevaa käsitteitä 'kristinuskko' ja 'uskonto' toisistaan, vaan Jeesukseen uskova kristittykin on saattanut mieltää itsensä uskonnon harjoittajaksi ja sanoa olevansa uskonnollinen ihminen.

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

Mutta jos tänä päivänä joku sanoisi minua eli allekirjoittanutta pastoria uskonnon harjoittajaksi tai uskonnolliseksi ihmiseksi, niin tuskinpa minua voisi pahemmin sanoilla loukata tai opetustani vähemmän ymmärtää. Nimittäin: **Pelastava usko Jeesukseen on kokonaan Jumalan lahja; kaikki muut kuin tämän uskon lahjan saaneet ovat uskonnollisia ihmisiä.**

Uskonto tarkoittaa ihmisen itsensä valitsemaa ja toteuttamaa jumalan-palve-lusta. Uskonnon päämääränä on pelastus, jonka hankkimisessa ihmisellä itsellään on oma ratkaiseva osuutensa. Viime kädessä ihmisen omat teot ja palvelus ratkaisevat uskon-nossa, mikä on ihmisen kohtalo. Pelastuksen tekijänä eli subjekti-na on ihminen itse, ainakin jossain määrin.

Uskossa taas subjekti-na - eli pelastuksen tekijänä ja Jumalan palveli-jana ja palvojana - on yksin Herra itse: Jumalan Sanaa eli Jeesusta kirkastava ja uskon kautta ihmisessä asuva Pyhä Henki on Hän, joka vaikuttaa meissä Teurastetun Karitsan palvomisen. Jumalan sanassa, sakramenteissa eli armonvälineissä ja apostolista uskoa tunnustavassa seurakunnassa toimiva Jumalan Pyhä Henki on Hän, joka kutsuu uskoon eli uskon synnyttää ja säilyttää. Kristinuskossa ihminen on Jumalan pelastavan työn kohteena, objektina. Uskonossa ihminen on puolestaan itse tekijänä eli toimijana ja palvojana, subjektina.

Lainomainen kristillisyys on sekoittanut uskon ja uskon-nollisuuden. Seu-rauksena on ihmiskeskäinen pelastuskäsitys: Pelastus on enemmän tai vähemmän palkkaa ja seurausta sinun omasta yrittämisestäsi, sinun omasta pyhittymises-täsi, sinun omasta kilvoittelustasi, sinun omista valinnoistasi. Pelastuksen saatetaan jopa sanoa olevan Jumalan ja ihmisen välistä yhteistyötä (synergismi): Jumala tekee oman osansa, ihminen tekee oman osansa.

Tosi-asiassa lakihenkinen ja ihmisen varaan rakentava julistus ja oppi ei ole mitään kristinuskoa, vaan uskontoa kristillisessä kaavus-sa. Sisällä on ja vaikuttaa kääntymätön ihminen, joka ei voi uskoa järjelle ja ihmisen kokemusmaail-malle täysin käsittämätöntä asiaa: Pelastus on täysin Jumalan työ, yksin Hänen aikaansaamaansa ja vaikuttamaansa. lankaikkinen pelastus on alusta loppuun asti kokonaan Jumalan lahjaa, jonka Hän ihmisjärjelle käsittämättömän armonvalintansa tähden ja kautta on meille Jeesuksessa osoittanut.

Jeesuksen uskosta osaton tai siihen juurtumaton ihminen ei voi koskaan ymmärtää, opettaa ja syvällisesti julistaa muuta kuin uskontoa, jonka perimmäisenä sisältönä on: "Sinun pitää täyttää laki(a), ja sinä siihen kykenet. Jos et kykene, niin et ole ottanut asiaa riittävän vakavasti, ja joudatkin kadotukseen." Golgatan ristillä loppuun saakka täytettyä työtä on mahdo-ton ottaa vastaan, uskoa ja elää todeksi muutoin kuin sanassa ja sakramen-teissa toimivan Pyhän

Hengen vaikuttamana ja uudes-tisyn-nyttämänä.

Käsittelen seuraavassa lainomaisen tai lakihenkinen kristillisyiden vaikutuksia ja olemusta ensin stressin näkökulmasta, toiseksi vanhurskauttamisen ja pyhityksen välisestä suhteesta käsin. Kolmanneksi käsittelen pyhityksen kahta eri merkitystä.

2. STRESSI

Stressi-sana on tullut lainasanana suomeen englanninkielestä (stress), jossa se substantiivina tarkoittaa tekniikan terminä kuormitusta, rasitusta, jännitystä tai puristusta. Sanaa käytetään kuvaamaan myös hermopainetta tai henkistä rasitusta ja kuormittumista eli stressiä. Sanaa 'stress' voidaan käyttää lisäksi myös kuvaannollisessa mielessä tarkoittamaan painoa, painoarvoa, merkitystä sekä musiikin tai fonetiikan terminä ilmaisemassa iskua, painoa tai korkoa.

Lääketieteellisenä terminä stressi tarkoittaa voimakasta fyysistä tai psyykkistä rasitusta ja sen aiheuttamaa elimistön sopeutumisreaktiota. Stressori (engl. stressor) on stressitekiä eli stressin (tai stressioireiden) aiheuttaja.

Etymologisesti eli sananjohdollisesti englannin sana 'stress' on lyhentymä sanasta 'distress', joka tarkoittaa ahdistusta, hätää, vaikeutta, vaaraa, kärsimystä, uupumusta ja lakitehtävien takavarikointia tai haltuunottoa. Distress-sanana taustalla on puolestaan latinan sana 'districtus', joka tarkoittaa rasitetuksi tai sidotuksi tulemistä (lat. verbi 'distingo': vetää erilleen, pingottaa, kiduttaa, kiusata, rasittaa, vetää hajalle, hajottaa).

Minulle itselleni stressi tarkoittaa ahdistusta ja kyvyttömyyden kokemusta sellaisten tekemättömien töiden äärellä, joihin ei riitä aikaa ja/tai voimaa. Stressi vähäisessä määrin ei jarruta työn valmistumista, mutta lisääntyessään se lamauttaa ja saa ajatukset ja toimet sekaviksi; työn tehokkuus alkaa lähentyä nolaa eli mitään ei tule aikaan. Keskitetyis-kyky katoaa.

Kasvava stressi vie ilon työn tekemi-sestä; työstä tulee valtavan raskas taakka, jota ei jaksa siirtää millikään. Stressiin liittyy olennaisesti myös epäonnis-tumi-sen, kelvotto-muuden ja häpeän kokeminen: En kyke-ne/kyennyt hoita-maan omia tehtäviäni, en ansaitse omaa (ja perheeni) elantoa ja paikkaani yh-teisössä; olen luuseri, häviöjä ja tappion kärsivä. Menetän luotettavuuteni toisten silmissä ja joudun tunkiolle heitetyksi.

Stressiä voi olla monenlaista: Se voi olla puhtaasti fyysispe-räistä: esim. lehdenjakaja joutuu ajamaan polku-pyörällä sekä kulkemaan portaita niin paljon, että lihasvoima ja kunto eivät sitä kestä. Henkinen stressi taas voi saada alkun-sa esimerkiksi siitä, että pitäisi vaikkapa kommunikoida sellai-sella vieraalla kielellä, jota ei riittävästi hallitse, tai hoitaa muita sellaisia tehtäviä, joihin ei ole riittävästi tieto-taitoa ja lahjoja. Myös itseen kohdistuva uhka aiheuttaa stressiä. Pelko fyysisestä, henki-sestä tai vaikkapa seksuaali-sesta väkival-lastasta stressaa. Sa-moin menettämisen pelko: oman elämän tai tervey-den, per-heenjäsenen (kuole-ma, avioero), työn, turva-tun talouden (työttö-myys, ir-tisanomi-nen, kon-kurssi), maineen tai yhteis-kunnallisen aseman menettämi-sen pelko aiheuttaa stressiä. Koululaiselle ja opiskelijalle aiheut-taa stressiä pelko siitä, että opinnot eivät valmistu.

On olemassa myös hengellistä stressiä: En kykene täyt-tä-mään vaati-muksia suhteessa Jumalaan; en sitä mittaa, minkä luonnostaan, Raamattua (lihan silmälasit päällä) lukemal-la tai lakihenkistä julistusta kuulemalla uskon olevani velvolli-nen täyttä-mään. "Sinun tulee olla pyhä - ja sinä siihen kykenetkin, jos tosis-sasi yrität!" Jos tällaisen opin omaksut-tuani ja uskottua-ni huo-maan itsessä-ni ja elämässäni täydelli-sen pyhyiden puut-teen, niin seurauksena on hengel-linen stressi: Minun pitää olla Jumalalle kuuliainen ja nou-dattaa Hänen tahtoaan, ja Jumala on antanut minulle kaiken sen, mitä tuohon velvolli-suuden täyttämi-seen tarvitaan. En kui-tenkaan kykene heikkoudessani tehtä-vääni täyttämään: seurauksena on ahdistus eli hengelli-seksi stressi.

St-ressiä tai sen uhkaa voi lähteä poista-maan ja torju-maan mones-ta suun-nas-ta. Suutari pysyköön kuitenkin lestissään ja pastori Pyhän Raamatun opettami-sessa. Keskityn siis seuraavassa hengelliseen stressiin ja sen torjumiseen. Kes-keisenä teema-na on vanhurskauttamisen ja pyhityksen välisen suhteen käsitteleminen. Tällä on ratkaiseva vaikutus ihmisen lepoon uskossa - tai vaih-toehtoi-sesti stressiin ja ahdistukseen Jumalan tahtoa ajatelta-essa. Uskon, että aiheen käsittely auttaa myös mui-den stressorien eli stressi-te-ki-jöiden hallin-nassa. *"... jumali-suu-desta on hyötyä kaikkeen, koska sillä on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen."* (1. Tim. 4:8)

3. JUMALAN TEKO JA VALINTA, EI IHMISEN

Oikea ja pelastava usko on Jumalan Pyhän Hengen sataprosenttisesti aikaansaama ja vaikuttamaa. Ihminen ei voi itse tehdä mitään tai vaikuttaa millään tavalla positiivisesti, jotta usko eli hengellinen elämä syntyisi. Ihmisen fyysinen elämä alkaa toisten, vanhempien ja viime kädessä Jumalan, tahdonvalintojen ja tekojen seurauksena - ei äidin kohtuun sikiävän ja syntyvän ihmisen omien valintojen ja tahdon seurauksena.

Samoin hengellinen elämä eli usko ja uudestisyntyminen on kokonaan ihmisen ulkopuolelta häneen annettua ja hänelle lahjoitettua. Usko 'kaadetaan' ihmiseen hänen ulkopuoleltaan: Jumala vaikuttaa uskon sanassa ja sakramenteissa toimivan Pyhän Henkensä kautta. Tämä koskee niin etsivää kuin jo löytänyttäkin; se on tarkkaan ottaen etsittävää kuin löydettyäkin! (Kadonnut raha, eksynyt lammas, Luuk. 15)

Jumala vaikuttaa sekä kaiken hyvän ja oikean tahtomisen ja tekemisen. *"... sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi."* (Fil. 2:13) Pahan tahtomisen ja tekemisen syynä ja vaikuttajana ei sen sijaan ole Jumala, vaan Hänen vastustajansa eli Saatana, jota myös Perkeleeksi ja sielunviholliseksi kutsutaan.

Ihminen on uskon suhteen täysin passiivinen, pelkästään vastaanotta-va Jumalan työn kohde. Ihminen on itsessään kuollut kuin kivi - tai kuin mätänevä ja haiseva Lasarus haudassa. Jumala luo sanan siemenen kautta hengellisesti kuolleeseen ihmiseen uuden elämän - niin kuin Hän on luonut sanallaan tyhjästä olemaan myös fyysisen maailman ja elämän.

Mitään omaa, ihmistä itsestään nousevaa aktiivisuutta, tahtomista ja tekemistä, Jumala ei edes salli tuotavan Hänen eteensä pelastuksen perusteeksi. Tosiasiassa on mahdotonta, että kuollut ja eloton voisikaan itse mitään tehdä. Pelastus on kokonaan lähtöisin Jumalasta ja Hänen aktiivisuudesta.

Usko on Jumalan valinta ja tahdonratkaisu, ei ihmisen. Jumala valitsee ja kutsuu armosta ihmisiä uskoon ja pelastukseen. Pyhä Raamattu puhuu toistuvasti Jumalan valituista; Herra on valinnut meidät, emme suinkaan me Häntä.

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

"Te ette valinneet minua, vaan Minä valitsin teidät..." (Joh. 15:16)

"Sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut." (Matt. 22:14)

"Ja ellei Herra lyhentäisi niitä päiviä, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden, jotka Hän on valinnut, Hän on lyhentänyt ne päivät." (Mark. 13:20, rinn. Matt. 24:22)

"Sillä väärää kristuksia ja väärää profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin." (Matt. 24:24, rinn. Mark. 13:22)

"Ja Hän lähettää enkelinsä suuren pasunan pauhatessa, ja he kokoavat Hänen valittunsa neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin." (Matt. 24:31; rinn. Mark. 13:27)

"Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa, jotka Häntä yötä päivää avuksi huutavat, ja

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

viivyttäisikö hän heiltä apuansa? 8. Minä sanon teille: Hän toimittaa heille oikeuden pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö Hän uskoa maan päältä?" 9. Niin Hän puhui vielä muutamille, jotka luottivat itseensä, luullen olevansa vanhurskaita, ja ylenkatsoivat muita, tämän vertauksen: 10. "Kaksi miestä meni ylös pyhäkköön rukoilemaan, toinen fariseus ja toinen publikaani..." (Luuk. 18:7-10)

"Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta, vaan Minä olen teidät maailmasta valinnut, sentähden maailma teitä vihaa." (Joh. 15:19)

"Samoin on nyt tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan. 6. Mutta jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo." (Room. 11:5-6)

"Mutta te olette "valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja", joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; 10. te, jotka ennen "ette olleet kansa", mutta nyt olette "Jumalan kansa", jotka ennen "ette olleet armahdetut", mutta nyt "olette armahdetut". (1. Piet. 2:9-10)

"Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa, 4. niinkuin Hän ennen maailman perustamista oli Hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa, 5. edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, Hänen yhteyteensä

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

Jeesuksen Kristuksen kautta, Hänen oman tahtonsa mielisuosion mukaan, 6. sen armonsa kirkkauden kiitokseksi, minkä Hän on lahjoittanut meille siinä rakastetussa, 7. jossa meillä on lunastus Hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, Hänen armonsa rikkauden mukaan. 8. Tätä armoa Hän on ylenpalttisesti antanut meille kaikkinaiseksi viisaudeksi ja ymmärrykseksi." (Ef. 1:3-8)

"Mutta me olemme velvolliset aina kiittämään Jumalaa teidän tähtenne, veljet, te Herran rakastetut, sentähden että Jumala alusta alkaen valitsi teidät pelastukseen Hengen pyhityksessä ja uskossa totuuteen. 14. Siihen Hän on myös kutsunut teidät meidän evankeliumimme kautta, omistamaan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden. 15. Niin seisokaa siis, veljet, lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, joita olette oppineet joko meidän puheestamme tai kirjeestämme." (2. Tess. 2:13-15)

Jumalan valinta on kohdistunut erityisesti niihin, jotka eivät maailman silmissä ole mitään. *"Kuulkaa, rakkaat veljeni. Eikö Jumala ole valinnut niitä, jotka maailman silmissä ovat köyhiä, olemaan rikkaita uskossa ja sen valtakunnan perillisiä, jonka Hän on luvannut niille, jotka Häntä rakastavat?"*

(Jaak. 2:5)

4. VANHURSKAUTTAMINEN JA PYHITYS

Ihmisen ulkopuolelta tulevaa pelastusta kuvataan käsitteellä 'forenssi-nen van-hurs-kauttami-nen'. Se tarkoittaa, että taivaan torilla (lat. forum) eli taivaan tuomiois-tuimessa, tuomarina toimiva Jumala julistaa synti-sen ja syyllisen ihmisen syyttö-mäk-si ja vanhurskaaksi Jeesuksen tähden. Syyttö-myys ja vanhurskaus ovat saman asian kaksi puolta: Syyttömyys on viattomuutta ja moitteet-tomuutta, vanhurskaus Jumalalle ja iankaikkiseen pelastukseen kelpaa-mis-ta.

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

Uudestisyntymätön ihminen ei voi koskaan omassa itsekes-keisyydes-sään ja ylpeydessään käsittää tai hyväksyä tällaista ihmisen ulkopuo-lella olevaa pelastuksen perustetta. Siksi kaikki maailman uskonnot tarjoavat ihmisen omaa elämää, omaa aktiivisuutta ja omia tekoja pelastus-tieksi. Tälle ihmismielen mukai-selle linjalle on lähtenyt myös esim. rooma-laiskatoli-nen kirkko vaaties-saan ihmisiltä parannus- ja hyvitys-tekoja, ennen kuin synnit on annettu anteeksi ja tie taivaaseen avattu.

Reformoitu kristillisyys (Zwinglin ja Calvi-nin oppien seu-raajat ja tosiasias-sa myös monet luterilai-sen nimellä kul-ke-vat) korostavat vanhurskauttamisen sijasta sitä, että ihmisen oma pyhitys on tie taivaa-seen. Taustalla on oikea Raamatun totuus: *"Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herra."* (Hebr. 12:14)

Tämän Raamatun kohdan - kuten jokaisen muunkin - voi ymmärtää, opettaa ja selittää väärin; Siten, että Pyhä Jumala ei saa yksin Hänelle kuuluvaa kunniaa ja kiitosta. Saatana on mestari vääristelemään Jumalan sanaa. Ei ole turhaan sanontaa: "Lukee kuin Piru Raamattua."

Pyhitys tarkoittaa lyhyesti sanoen ihmisen olemuksel-lista pyhyyttä Jumalan edessä: sekä sydä-men laatua että hyviä tekoja ja Jumalan mielen mukaista elämän-vaellusta. Vanhurskaus on sitä, että jumalaton ja syntinen Jeesuksen tähden hyväksytään. Pyhitys on sitä, että armahdettu elää uutta elämää.

Reformoidut opettavat, että van-hurs-kauttami-nen ja pyhitys ovat peräkkäisiä tapahtumia: Ensin ihmisen saa osakseen pelastuk-sen yksin Jeesuksen tähden. Tässä kohtaa refor-moitu opetus on oikeas-sa; me luterilaisetkin opetamme ja uskomme, että pelastus tulee ihmiselle yksin Jumalan armosta, yksin uskosta ja yksin Kristuksen tähden. Mutta reformoidussa opetuksessa uskonvanhurskauden jälkeen laki kuitenkin taas sala-kuljetetaan takai-sin ihmisen ja Jumalan väliin. Re-for-moitu kristillisyys opettaa näet, että uskoontulon eli van-hurskautta-misen **jälkeen** ihmisen oma kilvoi-tus ja lain täyttäminen eli pyhitys on ehto ja vaadittava asia pelastumi-selle.

Lopputulos tällaisesta kristilli-syydestä on puhdas lakihen-kisyys ja moralis-mi; evankeliumin ja pelas-tuksen katoaminen ihmisen sydäimestä. Kun vanhurs-kautta-minen ja pyhitys asetetaan peräjälkeisiksi tapahtumisiksi, niin viimei-nen (pyhitysvaatimus) tosiasias-sa pyyh-kii pois edellisen (van-hurs-kauttami-sen) tuoman lahjaksi saadun pelas-tuksen. Tällaisen opetuksen alla ihminen on väistämättä aina kadotettu: joko hän tunnustaa totuudenmukaisesti oman

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

pyhittymättömyytensä ja lihassaan säilyvän saastan - tai sitten hän ulkokultaisesti, valheellisesti ja tekopyhästi yrittää valehdella ja kiertää totuutta niin ihmisten kuin Jumalankin edessä.

Sillä milloinpa kukaan meistä ihmi-sistä - niin uskovista kuin uskomat-tomis-takaan - voisi lakia täyttää! Ei kukaan ihminen parhaimmillaan-kaan, olipa hän sitten kuinka Pyhän Hengen täyttämä, karismaattinen, kilvoitteleva ja nöyrä tahansa, voi olla Jumalan edessä pyhä oman sydämensä ja elämänsä perusteella.

Jokaisen meidän sydä-messä elää aina sikiämisen hetkestä ruumiin kuolemaan asti vanha langennut ja hengeli-sesti kuollut saastainen syntinen ihminen. Tuon vanhan ihmisen eli Aadamin olemas-saolo näkyy omavanhurskaute-na, oman kunnian korottamisena ja ylpeytenä niin minun kuin sinunkin sydä-messä. Se näkyy epäuskona: Jumalan voiman ja mahdolli-suuksien törkeänä aliarvioimisena. Van-ha ihminen näkyy ja kuuluu ulospäin: väärinä sanoina ja pahoina tekoi-na, hyvän tekemättä jättämisenä. Kenenkään meidän oma pyhi-tyselä-mäm-me ei ole riittä-vää pelastu-misel-le, koska mikään vajavainen ja osittainen pyhyys ei täydellisyyttä vaativan Jumalan edessä riitä.

Oikea, raamatullinen ja apostolinen opetus vanhurskauttamisesta ja pyhityksestä kulkee-kin sen tosiasian kautta, että uskova on samalla kertaa vanhurskas ja syntinen (lat. simul iustus et peccator).

Samalla myös vanhurskauttaminen ja pyhitys pysyvät tiukasti yhdessä ja samanaikaisina. Samalla tavoin kuin vanhurskauttaminen on yksin Jeesuksen varassa, niin myös pyhitys on yksin ja vain ainoastaan Jeesuksessa. Jeesuksesta ja uskosta käsin katsottuna uskova ihminen on kertakaikkisesti vanhurskautettu ja kokonaan pyhitetty: Uskovan ihmisen elämä on kätkeyty Jeesukseen. Jeesus on läsnä sanassa, sakra-menteissa ja seurakunnassa vaikutta-vassa Pyhässä Hengessä. Jeesukseen omaksi kastetussa uskovassa ihmisessä on Pyhä Henki, jonka vaikutuksesta ihminen on pyhä.

5. USKOVAN PYHYYS ON KOKONAAN JEESUKSEN PYHYTTÄ

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

Ihmisen näkökulmas-ta käsin uskova ihminen on täysin jumalaton, vailla pyhyyt-tä, ilman ko-kosydä-mistä Jumalan ja lähimmäisten palvelemista. Jumalan näkö-kulmasta Jeesuksen täydellisyys on kuitenkin uskon kautta läsnä ihmisessä; täydellinen ja pyhä Jeesus elää ihmisessä ja peittää tämän pahuuden ja puutteellisuuden. Siksi pyhitys on uskovan uutta elämää Kristuksessa. Uskovan ihmisen pyhyys on kokonaan kätkeyty Kristukseen.

Koska ihminen on uskon kautta osa Kris-tuksen maanpäällistä ruumista, **niin** hän uudestisynty-teenä toimii Kristuksen käsinä ja jalkoina, suuna ja korvina. Ihminen siis tekee hyviä tekoja, koska hän on Pyhän Hengen valtaama. Ihminen

ei

siis ole pyhä tai pyhittynyt

siksi,

että

hän kykenisi elämään täydellistä pyhää elämää - siihen ei kukaan pysty. Hyvät teot ovat siis

seuraus

Jeesuksessa uskon kautta omis-tetusta pyhyy-des-tä;

eivät

missään nimessä

peruste

ja

syy

ihmi-sen pyhyydelle.

Ihmi-nen haluaa kuitenkin omassa itsekoro-tuksessaan aina katsella asioita oman sydämen ja elämän, omien tekojen näkökulmas-ta. Mutta jo pelkästään jo tämä näkökulma on väärä. Siksi uudes-tisynty-mä-tön, evankeliumin ulkopuolella oleva ihmi-nen on aina ja jatkuvasti tuomittu lain alle. Tämä laki on seuraava: Tullak-sesi pyhäksi sinun on tehtävä pyhiä tekoja. Ja niinpä ihmi-nen yrittää itse pyhit-tyä ja parannella elä-määnsä, vaellus-taan, tekojaan, puheitaan ja ajatuksiaan - koskaan siinä kunnolla onnistumatta. Synti, epäusko, pahuus, itsekkyyys ja ylpeys pursuavat aina jostakin raosta ajatuksiin, usein myös sanoihin ja tekoihin ja erityisesti hyvän tekemättä jättämiseen.

Epäitsekäs ja puhdas rakkaus on vain ja ainoastaan Jeesuk-sessa, ei koskaan ihmisessä itsessään. Vain Jeesuk-sessa elävä ihminen voi olla osallinen tuosta epäitsek-kästä rak-kaudesta, eikä hänkään voi koskaan tämän elä-mänsä aikana tuota epäit-sekkyyttä itseään katsoessaan näh-dä. Me ihmiset näemme vain ihmisen, jonka motiivit ovat syvim-miltään aina epäpuhtaat. Vain uskon kautta - ei siis fyysisin silmin näkemi-sen! - me voimme luottaa siihen, että Jeesus vaikuttaa hyvää myös minun kauttani. Se, että minä syntinen ihmi-nen voisin olla täydellisen rakkauden kanavana ja välikappaleena tämän pahan maailman keskellä, on ihmisymmärrykselle looginen mahdollisuus. Mutta se, mikä on ihmiselle mahdo-tonta, on

Jumalalle mahdollista.

Jeesukseen uskossa katsominen - Hänen ristinsä, ylös-nousemuk-sensa ja taivaalli-sen hallintaval-tansa ihaileminen - on verrattavis-sa äidin kohdussa kasvavan vauvan ja äidin väli-seen yh-teyteen. Napanuora on ainoa kanava, jonka kautta lapsi saa tarvitsemansa hapen ja ravinnon sekä vapautuu myrkyllisistä jätteistä. Jos napanuora on poikki tai tukossa niin elämä pian loppuu. Jos emme uskon silmin katsele Ristin Her-raa, vaan silmämme kääntyvät oman syntisen lihamme ja/tai tämän Pahan vallassa olevan maailman katsomiseen, niin seurauksena on pikai-nen huonovointisuus. Jos silmämme jäävät tuijottamaan jotain muuta kuin Jeesuksen veristä muotoa, niin lopulta on seurauksena hengellinen menehtyminen.

Meille itses-säm-me syntisille ja kuoleman omille on Jeesuksessa annettu na-panuorayh-teys taivaaseen. Katso-malla ja uskomalla Jeesuk-seen me hengitämme, tulemme ravituiksi ja rakastetuiksi - ja pää-sem-me eroon meidät muuten myrkyttä-västä ja tappa-vasta jätteestä eli synnistä. Tuota napanuoraa tarvitsemme kuolin-hetkeen asti.

6. PYHITYS KAHESSA MERKITYKSESSÄ

Pyhityksestä voidaan puhua kahdessa eri merkityksessä: laajemmassa ja suppeammassa. Pyhitys laajemmassa merkityksessä tarkoittaa Pyhän Hengen kaikenkattavaa työtä kris-tillisessä kirkossa: sakramentit, ihmisten parannus eli kään-tymys, usko ja hyvät teot. Laajempi pyhitys tarkoittaa sitä, että Jumala itse tekee seurakuntansa pyhäksi Sanansa ja Henkensä kautta, jotka toimivat armon-välineissä.

Suppeammassa merkityksessä pyhitys tar-koittaa uskosta seuraavaa kristillistä elämää eli yksittäisten ihmisten hyviä tekoja maail-massa. Tämä suppeampi pyhitys on aina keskeneräis-tä, mutta siihen Pyhä Henki Jeesuksen omia johdat-taa. Meidän on aina muistettava, että oikea Jumalan mielen mukainen pyhä kristillinen elämä ja elämän-tapa (pyhitys suppeammassa merkityksessä) ei ole koskaan mitään muuta kuin seuraus siitä, että Jeesus uskon kautta asuu ihmisen sydämessä. Suppeampi pyhitys etenee ja edistyy vain sitä kautta, että Jeesus saa tulla meissä suurem-maksi, me itse vähemmiksi. Meidän tulee suorastaan itse kuolla, jotta Kristus voisi meissä elää.

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

Johannes Kastaja todistaa: *"Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä."* (Joh. 3:30)

Apostoli Paavali kirjoittaa: *"Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, 20. ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni. 21. En minä tee mitättömäksi Jumalan armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta, silloinhan Kristus on turhaan kuollut. 1. Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmään eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna? 2. Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta?"* (Gal. 2:19 - 3:2)

Jeesuksen elämän vahvistuminen ja oman elämän kuolettuminen tapahtuu aina Jumalan armon-välineiden kautta: Jumalan sanan (kirjoitettu, luettu, julistettu, kuultu, muisteltu Raamatun sana, miksei myös kuviksi maalattuna) ja sakramenttien (kaste ja ehtoollinen) kautta. Myös rippi eli synnintunnustus ja -päästö sekä uskovien yhteys kuuluvat tähän.

Pyhäksi voi tulla vain seurustelemalla Jumalan Sanan kanssa. Saamme rukoilla Herraa, että tuo sana tulisi minussa ja sinussa lihaksi; kävisimme ahkerasti sanankuulossa ja ehtoollispöydässä, tunnustaisimme syntimme ja ennen kaikkea ottaisimme vastaan täyden synninpäästön Jeesuksen rakkaassa nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Tämä kaikki on hengellistä ravintoa, joka vahvistaa jo kerran Herramme asettamassa pyhässä kasteessa uudestisyntyntä ihmistä.

Sillä kasvaako hedelmäpuu hedelmiä siten, että menemme sen luokse ja alamme kovasti käskeä - tai jopa anomaan tai uhkaamaan! - jotta puu tuottaisi hyviä hedelmiä? Sillä tavoin ei yksikään hedelmä kasva tai kypsy. Hedelmäpuu tarvitsee hedelmää kasvaakseen ravinteita, vettä, lämpöä, kasvutiilaa, auringonvaloa ja suojaa sitä uhkaavilta eläimiltä ja muilta vaaroilta. Puuta lannoitetaan, kastellaan ja karsitaan; sen ympäriltä kaadetaan varjostavia ja maasta voimaa vieviä puita sekä rakennetaan tarvittaessa puun ympärille suoja-aita. Ennen kaikkea puulla täytyy olla riittävästi valoa ja lämpöä.

Kasvaako vauva tai lapsi siten, että kovasti käskemme, pyydämme tai uhkaamme lasta: "Nyt sinun on kasvetta-va. Kasva, kasva tai saat selkääsi! Saat karkkia, jos kasvat. Voisithan vähän kasvaa, isäsi ja äitisi mieliksi, eikö niin! Sitten ollaan kavereita." Joka ainoa ihminen varmasti ymmärtää, että yksikään lapsi ei tällä tavalla kasva ja vahvistu.

Lapsi tarvitsee kas-vaakseen 1) ravintoa, aluksi maitoa ja myöhemmin vahvempaa ruokaa ja juomaa, 2) hoitoa eli puhdasta ilmaa, lepoa, lämpöä, puhtautta ja vaaroilta varjelemista ja 3) rakkautta eli sylissä pitämistä, silmiin katsomista, hymyilemistä, keskustelemista ja leikkimistä. Sillä tavalla lapsi kasvaa ja hänestä tulee aikuinen - ja aikuisena hän voi terveenä pysyä.

Jumalan taivaasta antamat ja lähettämät - ja siten ihmisen ulkopuolelta tulevat - ravinto, hoito ja rakkaus ihmisen pyhäksi tekevät ja pyhäksi kasvattavat. Ei koskaan ihmisen oma yritys olla pyhä voi ihmistä pyhäksi tehdä. Tai vielä vähemmän kukaan voisi toisten käskemänä pyhäksi tulla.

7. KRISTITTY MAAILMASSA

Ihmisen ulkonaisista teoista ei voi koskaan loppuun saakka varmasti tietää ja päätellä sitä, onko ihminen uskossa vai ei. Ihminen voi noudattaa lakia sen tähden, että pelkää rikkomisesta tulevaa rangaistusta tai toivoo saavansa lain noudattamisesta itselleen jotakin hyvää palkintoa. Kumpikin näkökulma on epäuskon ja lihan mukainen, ja sen perusteella ihminen on Jumalan edessä tuomion ja kadotuksen alla.

Ainoa oikea motiivi hyviin teoihin on se, että niitä ei lähimmäisen tähden voi olla tekemättä: Jeesuksen täydellisyys ja rakkaus yksinkertaisesti vastaavat ihmisten hätään. Oikeiden, uskosta vaikuttuneiden hyvien tekojen syy on kokonaan tekijänsä ulkopuolella. Hyvää tehdään, koska lähimmäiset tarvitsevat sitä. Lähimmäinen, toinen ihminen on teon motiivi - ei se, onko tuolla teolla jotakin vaikutusta minun elämäni, hyvää tai pahaa.

Ilman uskoa elävä ihminen - tai uskova ihminen oman lihansa näkökulmasta - ei koskaan kykene erottautumaan rangaistus-palkkio -teemasta. Siksi kaikki hurskaimmatkin hyväntekeväisyyttä harjoittavat ihmiset, jotka näyttävät toimivan epäitsekästi, joutuvat kuitenkin viimeisellä tuomiolla pimeyden paikkaan helvettiin - jos eivät ole uskossa Jeesukseen. Edes uskovan parhain ja kokonaisvaltaisin kilvoitus ei ole peruste sille, että pääsee taivaaseen. Peruste on alusta loppuun asti yksi ja sama: Jeesuksen täydellinen elämä

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

(pyhyys) ja täydellinen kärsi-mys ristillä (sovitus, vanhurskaus). *"Se on täytetty."* (Joh. 19:30)

Maailman keskellä eläessään kristitty ei voi olla passiivinen suhteessa toisiin ihmisiin - vaikka emme voikaan Jumalan suhteen olla hyvässä mielessä koskaan siten aktiivisia, että sillä pelastusta ansaitsisimme. Myös halu ja voima armonvälineiden pariin hakeutumiseen, se on Jumalan sanan ja seurakunnan keskelle tuleminen eli kolmannen käskyn täyttäminen, on suvereenisti Jumalan teko, joka kyllä tulee yksittäisen ihmisen kautta näkyville. Ainoa asia, mihin me aktiivisesti oman sydämemme perusteella kykenemme suhteessa Jumalaan, on Hänen vastustamisensa.

Luther: "Ihmisen sydämelle ei saa julistaa mitään muuta kuin evankeliumia; ihmisen jäsenille ei saa koskaan julistaa muuta kuin lakia." Jos sydämelle julistetaan rahtunenkin lakia, niin se siitä heti masentuu, kuihtuu ja kuolee, koska ihmisen loppuun asti paha sydän ei koskaan kykene mitään hyvää aikaan saamaan. Jos jäsenille, se on lankeemuksen vallassa olevalle lihalle, julistetaan rahtunenkin evankeliumia (se on täytetty; siis kaikki on jo valmiina) niin se heti saa siitä aiheen ja luvan jumalattomaan, itsekkäseen, ahneeseen, irstaaseen, ylpeään ja kovasydämiseen elämäntapaan.

Ihminen, jossa Jeesus uskon kautta elää, ei voi olla vastamatta toisten ihmisten hätään. Jeesuksen rakkaus on niin läpitunkevaa, kattavaa ja täydellistä, että hädän nähdesään se juoksee paikalle. Aivan kuin magneetin eri navat tai mies ja nainen vetävät toisiaan puoleensa, tai maa vetää tavaroita puoleensa. Ihmisten hätä on kuin tyhjiö, joka imee sisäänsä ilmaa eli Jeesuksen rakkautta.

Lähimmäisen rakastaminen on käytännössä sekulaari, maalliseen elämään kuuluva asia. Myös tärkein rakkauden osa-alue, ihmisen johdattaminen evankeliumin ääreen, pelastavan Jeesuksen luo, on luonteeltaan maallista: Se on käytännössä kutsumista, vierellä kävelemistä, auttamista, puhumista, kirjoittamista, kuuntelemista, odottamista, rohkaisemista jne. Lähimmäisen rakastamisen keinot ja tavat kuuluvat järjen ja ymmärryksen piiriin.

Tietenkin oikean rakastamisen vaikuttaa Pyhän Hengen valaisema Jumalan ilmoitus eli uskossa vastaanotettu Raamattun sana. Järkeä ja ihmisen omaa ymmärrystä ei koskaan saa korottaa inspiroidun ja Raamattuun kirjoitetun Jumalan sanan yläpuolelle.

Lakihenkinen julistus

Hebr. 12

By Juha Muukkonen

27/7/2012

Kenenkään ei pidä kuluttaa eli polttaa itseään loppuun (burn out) hä-dänalai-sia auttaessaan, vaan vuosikymmeniä kestä-vän palve-le-mistyön edellytyk-senä on myös oma huolto. Jotta esimer-kiksi auto tai muu laite voisi toimia kunnolla sen tarkoitetun käyttöajan, on sitä säännölli-sesti ja ohjeiden mukaan huol-let-tava. Samoin ihmisen on pidettävä huolta omasta huollos-ta, jotta emme ainakaan itse lyhentäisi omaa suunnitel-tua käyttöai-kaamme, joka on yleensä enintään noin 70-80 vuotta (Ps. 90:10), kuitenkin korkeitaan 120 vuotta (1. Moos. 6:3).

"Meidän elinpäivämme ovat seitsemänkymmentä vuotta taikka enintään kahdeksankymmentä vuotta; ja parhaimmillaankin ne ovat vaiva ja turhuus, sillä ne kiitävät ohitse, niinkuin me lentäisimme pois." (Ps. 90:10)

"Silloin Herra sanoi: "Minun Henkeni ei ole vallitseva ihmisessä iankaikkisesti, koska hän on liha. Niin olkoon hänen aikansa sata kaksikymmentä vuotta."" (1. Moos. 6:3)

Ennen kaikkea tärkeä on hengelli-nen huolto: Juma-lan sana, rukous niin pyyntöinä kuin kiitoksena ja ylistyk-senä, elävä seura-kuntayh-teys ja Herran Pyhä Ehtoolli-nen. Huolto-ajatus on hyvä pitää mielessä, ettei raamatunluvusta, rukouksesta ja seurakuntayhteydestä tulisi taas lakia, jota täyttämällä alamme ansaita omaa vanhurskauttamme eli kelpoisuuttam-me Jumalan edessä. Onko syöminen ja juominen, lepo ja peseytyminen sinulle velvollisuus vai oikeus, laki vai mah-dollisuus, pakko vai ilo?

Aivan samoin siis tarvitaan myös puhtaasti ajalliseen hyvin-vointiin tähtäävää huoltoa: Lepoa, ravintoa, liikuntaa ja ihmissuhteita, jotta lähim-mäi-sen auttami-nen ei oman raih-nai-suu-den takia estyisi. Oman ammatin (kutsu-muksen) harjoit-taminen, oli se sitten maallinen tai hengellinen, on omasta perheestä huolehtimisen jälkeen kaikkein tärkein osa tuota lähim-mäisten rakastamis-ta.